

Ljubljanski vladika, premilostivi gospod dr. Jakob Misija je pristopil kot ustanovnik k Matici Slovenski.

Dr. Flapp, profesor v goriškem semenišči, posvečen je bil prvo nedeljo t. m. v Gorici v navzočnosti štirih škofov za škofa poreškopoljskega. Odlikoval se je od drugih v tem, da je lanskega leta v seji deželnega šolskega sveta glasoval zoper uvedbo narodnih jezikov v goriške srednje šole, dasi je Lah in se le temu ima zahvaliti, da je postal škof. — Kakor se iz dobrega vira poroča levičarskim listom, namerjajo merodajni gospodje pričeti takoj po njegovem dohodu v Poreč naskok na zadnji stebel Slovanstva v Istri, na duhovščino in cerkev. Uverjeni smo, da so Slovani v Istri pripravljeni zoper take naskoke in da bodo storili svojo dolžnost. Škofom, kateri dobivajo pouk od nekaterih brezvernih gospodov iz Trsta, treba je tudi pouka od druge strani: in ta bode prišel.

„Slovanský Sborník“ prinaša v prvem letošnjem zvezku Jana Hudca prevod Cimpermanove pesmi „Pesniku“. Prevod je prav dober.

„Škrat“, zabavnozbadljiv in šaljiv list je pričel s 7. februarjem svoj tretji tečaj. Ureduje in izdaje ga gospod Srečko Magolič, kateremu ga je dozdanji urednik, preobložen s preobilim poslom, prepustil. — Oblika mu je nekoliko izpremenjena in olepšana ter stisneno tiskana. Izhaja vsako prvo in tretjo soboto v meseci ter prinaša na štirih straneh izvirne humoreske in druge daljše zabavne spise v verzih in prozi; dalje: komične prizore, s katerimi bode gotovo slavnim čitalnicam in drugim narodnim društvom ustrezal o snovanji zabavnih programov. Prinaša pa tudi lepe humorističnozbadljive podobe ter izvirne pesmi, dovtype in drugo zabavno drobnjavo. Za mesec januar bode odškodoval častite naročnike s štirimi prilogi. Izhajal bode redno, in ako bi bila kaka številka konfiskovana, izšla bode prihodnja celo polo obsežna; torej bodo naročniki brez izgube. Cena mu je za vse leto 3 gld., za polu leta 1 gld. 50 kr. in za četrt leta 80 kr., katere naj se pošilja upravnistvu v „Narodno Tiskarno“ v Ljubljani. — Ker je „Škrat“ najlepši, najcenejši in najboljši slovenski humoristični list, priporočamo ga najtoplejše vsem rodoljubom in čitalnicam, da ga najizdatnejše podpirajo.

O škofovski konferenciji za ilirske pokrajine se je zadnjem času mnogo pisarilo; nekateri trde, da je bila brezuspešna, drugi, da je celo ni bilo, tretji pa, da se je sklenilo odgovoriti duševnemu prouzročitelju v Trstu, da so njegovi nazori o duhovščini v teh pokrajinah napačni. Izvestno je, da je tožil znani veledestojanstvenik tržaški o naši duhovščini, češ, da je napolnjena velehrvaškega in slovenskega duha in da je treba radi tega na njo pritiskati. Volitve za državni zbor se bližajo in nekateri gospodje, katerim ni šlo do sedaj pri volitvah tako, kakor bi sami želeli, mislijo, da je temu kriva duhovščina ter da bi svoj namen dosegli, ako bi škofje začeli duhovščino tlačiti, to je nagovarjati, naj ne dela za narodne može, temveč za lažiliberalce, ki so onim gospodom pri srci. Ne boš Jaka!

O tem, kako se vedno bolj izgublja narodna noša med Slovenci, piše nam gospod L. Podgoričan: Spis „Naše slike“ v 2. „Slovanu“ letos opaža, da bi Beli Kranjci verni bili svoji noši ali svojemu kroju. „Slovani“ je svarilno spregovoril: ali njegove besede kalí hudoba, da njegova trditev ne bode trajna. Mene je povila slovenska mati, mej rojaki živim zmerom in pazim nanje: blizu pred devetimi leti sem prišel v Belo Krajino mej Adlešičane, ki imajo, to je tukaj sploh znano, mej svojimi krajaní neko posebno telesno unanjest, obleko, običaje in

mного drugega, da se človek ne more načuditi, ne umeti, kako je to moči mej sokrajaní, ki vendar le zmerom občujó z brati: da, pred devetimi leti so bili vsi Adlešičanje bolj, nego sedaj, po svoje oblečeni, vsaj ženstvo. Moški so po leti nosili robače (košulje) vrhu bregeš (gač) iz močnega domačega platna, čizme, gorkejšje krvi možje in dečaki pa grdobne „kanone“, kakor nekdanj duhovniki. Navzlic resnim svarilom v cerkvi in o zasebnih prilikah že mnogo mladega sveta ne nosi več bregeš ali gač iz močnega domá pridelanega konopljenega platna, ni rokavača iz domače ovčje dlake, le raji pajčevinaste sukneje hlače in drugo gorenjo obleko iz temne kanljive robe. Če so se poprej moškemu hlače jele trgati, stopila je gospodinja kakor kaka vila, belo oblečena, h kovčegu, zgrajenemu čisto po domače, in gospodarju ali sinu odkrojila gostega platna, pa je zopet imel svoje, res domače hlače, a če je po neizmerno dolgem času le začel luknje kazati telovnik ali rokavač, kupil je Adlešičan po prodani volni svojih ovac belega sukna, dal skrojiti rokavač in telovnik, a nosil je oboje do mrzlega groba. Po zimi mu je kožuh iz mesta Karlovca bil gospod na telesu. Sedaj se na njem pomaša iz pajčevinastega sukna rokavač, ki v kratkem ni več ga ne duha ni sluha. Le gledite jih: zdaj le so privreli od desete božje službe. Oni, ki so domače oblečeni, vsi so lepo beli, oni v tuji obleki pa so nekateri rjavi, nekateri črni, oboji v obleki, ki kaže rebresa in tresó se, zebe jih, v domači obleki pa so vsi čili, gorki. Domača obleka je dolgoživost, varčnost in gorkota, tuja, kupljena pa raztrganost, zapravljivost o pičlih novcih.

Modro ženstvo, mlado in staro, nosilo je nekdanj zabunce: suknje, ki sezajo do kolen, žene, to je, da so imele bele, gorke kožuhe, ki jih je skoro vsak grel do pozne smrti. Sedaj pa dobrodejne kožuhe že izpodrivajo rokavači, ki jim, kakor Rusi, tudi rekajo: bekeši. Sezajo jim, ne kakor kožuhí, do kolen, le do bokov, drugemu telesu do kolen je bolj ali manj mraz gospodar. Zabunci, kožuhí pa bekeši — njih cena in ustrajnost! Uh! Novcev pa je manj in manj! Zasluzka v tem belokranjskem zatrepu ni ne po leti, ni po zimi nikakega nikdar, zemlja je skopa, pa še malo je ima vsakedo, skoro malo tako, kakor v Čiéh! Blagi Slovenci tega okraja, pomislite, kaj ustane iz te prelevitve v obleki, pa utegnete do čela ostaviti iz tuje robe kraj in zopet se véno poprijeti svoje lepe, tako cene in krepke robe, ki je ne prošne vsaka zima, ne premoči vsaka ulaga, ki torej tudi ni povod tolikim prehladom, izvornu premmogih bolezni. . . .

Svinčene podplatje, katere je svoje dni mislil otresti slovenski renegat Blagotinšek, Kaiserfeld, niso še pozabljeni. Kedor bi pa ne veroval, naj si prebere le govor, ki ga je imel dne 13. m. m. v „nemškem društvu“ v Gradci znani sevníški hujškač dr. Ausserer. Potem, ko je povedal potrpežljivim svojim poslušalcem mnogo premlačenih fraz, katere v vsakem fakičjoznem listu lahko vsako jutro beró, pokazal jim je kakor novodobni mesija tam za črnožoltimi ograjami državo, „v kateri modri vladar in njega genijalni svetovalec delujeta v blaginjo vseh državljanov.“ Mnogo jednakih, prav po veleizdajstvu dišečih fraz je rabil nadalje nemški ta neodrešeneec. O naši državi pač ni mogel povedati dosti slabega, zato pa ni mogel najti besedi, s katerimi bi bil prehvalil sosedno nam državo „božjega strahu in dobre mravi.“ — Ne vemo, če je bil pri tem zborovanji navzočen vladni poverjenik: upamo pa, da je bil.

„Učiteljski Tovariši“, govoreč o snovanji šolske družbe sv. Cirila in Metoda, izrazil je željo, naj se „Narodna šola“ združi z novim društvom. To bi bilo napačno. Delo naj se razdeli. Gmočno stran šolstva slovenskega prevzemi družba sv. Cirila in Metoda: „Narodna šola“ naj se pa loti knjige. Slovensko pedagogijsko slovnstveno polje je še malone popolnoma puščó. Obilno pri-